

3-2-9-2 Tor Leif Asheim, 3-2-9 Anna Elisabeth (Rom) Asheim, 3-2-9-1 Harald Asheim

Mor og sønn.

Med hånden på vuggen hun smilende satt.
I vuggen lå gutten og lo
med strålende øyne – fornøyd og glad.
Hun fylldtes av håp og tro.
Så bad hun – i stille lykke sin bønn:
Å Herre – bevar min sønn!

Og gutten han vokste. Og livet kom
og stillet til ham sine krav –
og gleder og sorger – og bøkens flom
og mangeslags venner ham gav.
Da bad hun – i dyp bekymring sin bønn:
Å Herre – bevar min sønn!

Og gutten blev mann. Han til festlig lag
med spill og drikk hadde trang.
Og hvergang han gjorde natt til dag,
våket hun – natten lang.
I angstfulle timer – hun hvisket sin bønn:
Å Herre – bevar min sønn!

A.R.A.

I 30-åra.

Dei hadde kvarandre funne, dei to,
og alt var avtalt og greit.
Dei frammyver såg i tryggleik og ro.
For ingenting var dei i beit.
Med gard og grunn dei levebrød fekk,
då burt ifrå presten dei gjekk.

Og framtida tyktes dei god og trygg.
Dei vanta kje mot i barm.
Og styrke dei hev i arm og i rygg
og livstru – i hugen varm.
Og garden han vart eit mønsterbruk
med kveite – og bygg og rug.

Men snart dei såg, deira lagnad var
det hardaste strev og slit
i stor forsaking og sparing hard,
for – banken ville ha sitt.
Og skulda var stor – og renta hard,
så liten hugnad det var.

Og innkoma kunne kje strekkja til
til renter, skattar og alt.
Å få meir skuld dei naueleg vil,
men likevel så det faldt,
for banken åt både kyr og geit,
og så kom dei rektig i beit.

Dei strevde ved dag – og gruvla ved natt,
og sorga i hugen brann.
Dei gav seg ikkje – og trui kom att
hjá kona og born og mann.
Å berga heimen og garden det galt! –
Men banken – han tok det alt. –

A.R.A.

Pliktens stemme.

Hvor du enn i verden vanker,
om du gull og ære sanker
eller sitter lunt i stuen
drømmende ved ild fra gruen – –
pliktens stemme følger deg
sier: gå min veg!

Vil du vel mot noen gjøre,
men er sen til å utføre
denne handling det vil kreve,
du i ro og mag vil leve,
pliktens stemme roper klart:
skynd deg! – Gjør det snart!

Når du vil mot dine kjære
offervilje praktisere,
men formegen tid bortkaster
synes, at det ikke haster; –
stemmen alvorsfullt vil si:
Det forsent kan bli!

Har du urett gjort mot andre
og den tunge veg vil vandre
ærlig å bekjenne dette,
men en tid det dog utsette,
pliktens stemme hører du
sier: gjør det nu.

A.R.A.

Lysande stjerne.

Lysande stjerne som strekkjer
stråle-armar mot jord, – –
du i mitt indre vekkjer
lengting – og undring stor.

Kven gav deg makt til å stråla
med ein så underleg glans?
Kven gav deg kraft til å tola
arbeida – utan stans?

Kven har fastlagd din bane –
styrar din fårlege gong?
Korleis kan du fram-mane
i oss slik heilag trong?

Stjerne – lokkande stjerne – –
tusund spursmål eg har.
Men – du er langt i det fjerne,
gjev kje – på spursmål – svar.

Anna Rom Asheim